

4 - Karlovac distrikt

Karlovac distriktet ligger i det centrale Kroatien.

Karlovac distrikt grænser op til to nabolande Republikken Slovenien og Bosnien-Hercegovina.

Distriktets administrative, politiske, økonomiske, kulturelle og sportslige centrum er byen Karlovac.

Selve distriktet strækker sig mod nord til vandkilderne i Jamnica og mod syd helt ned til bjergområderne [Gorski Kotar](#) og [Lika](#), især til [Bjelolasica-bjerget](#), der har det største vintersport rekreative center i landet.

Byer i distriktet er følgende. Hvis du hurtigt vil have en beskrivelse af den enkelte by, kan du trykke på byen og herefter følge linket:

- [Karlovac \(amtssæde\)](#)
- [Ogulin](#)
- [Duga Resa](#)
- [Ozalj](#)
- [Slunj](#)

Byen Karlovac

Karlovac er det administrative centrum i Karlovac distriktet. Byen ligger på Zagreb-Rijeka motorvejen og jernbanelinjen, 56 kilometer (35 miles) sydvest for Zagreb og 130 km (81 miles) fra Rijeka.

Byen blev opkaldt efter sin grundlægger, Charles II, ærkehertug af Østrig.

Det tyske navn *Karlstadt* eller *Carlstadt* ("Charlestown") har gennemgået oversættelse til andre sprog.

Østrigerne byggede Karlovac fra bunden i 1579 for at styrke deres sydlige forsvar mod osmaniske indgreb.

Etableringen af en ny byfæstning var en del af aftalen mellem den protestantiske adel i Indre Østrig og ærkehertug Karl II af Østrig.

Til gengæld for deres religionsfrihed gik adelen med til at finansiere opførelsen af en ny fæstning mod Det Osmanniske Rige. Det blev grundlagt som en sekskantet stjernefæstning bygget på Zrinski-ejendommen nær den gamle bydel i Dubovac ved sammenløbet af Kupa- og Korana-floderne.

Da byen senere blev udvidet, nåede byområdet så langt som til floderne Mrežnica og Dobra.

Stjerneformen kan stadig ses rundt omkring i byen. Det var oprindeligt kendt som Karlstadt efter den herskende familie, på hvis ordrer byggeriet begyndte den 13. juli 1579.

Byens arkitekt var Matija Gambon, mens arbejdet med den nye fæstning blev overvåget af George Khevenhüller.

Det blev bevidst bygget på terræn udsat for oversvømmelser og sygdom fra usundt vand med det formål at hæmme den tyrkiske fremrykning.

Selve fæstningen var stort set færdig i september 1580, mens voldgrave og volde blev færdige senere, mellem 1582 og 1589.

Den første kirke (af den hellige treenighed) blev bygget på det centrale torv i 1580, men alle byens bygninger brændte ned i branden i 1594.

I 1610 blev voldgrave og volde repareret, og huse blev genopbygget.

Som en militær forpost for det habsburgske monarki var Karlovac stedet for retssagen og henrettelsen af den mest kendte leder af oprørerne Uskoks fra kystfortet Senj, Ivan Vlatković.

Han blev henrettet i Karlovac den 3. juli 1612 som et eksempel for sine tropper, der skabte vanskeligheder for Habsburgs ved deres piratkopiering mod venetiansk skibsfart ved Adriaterhavet og ved plyndringstogter ind i det osmanniske bagland.

I 1615 gik deres piratkopiering så langt som at skabe en åben krig mellem Venedig og Østrig. Da Paris-traktaten (ratificeret i Madrid) blev indgået i 1617 og afsluttede krigen mellem Venedig og Habsburgerne, blev Uskok-familierne i henhold til traktaten med magt fjernet fra Senj og opløst i baglandet, især i Žumberak-bakkerne nær Karlovac.

Det Osmanniske Riges styrker belejrede Karlovac syv gange, sidste gang i 1672, men undlod at besætte det.

Pestepidemien i 1773 ramte også byen og dræbte næsten halvdelen af datidens befolkning.

I mellemtiden blev fortet for overfyldt til byens voksende befolkning, og den militære grænseregering kunne ikke tillade yderligere vækst. Den 6. december 1693 fik byen et begrænset selvstyre.

Efter Karlowitz-traktaten (1699) og osmannernes tilbagetrækning var Karlstadt af mindre militær betydning. I slutningen af det 18. århundrede var byen en vigtig markedsplads for hvede, majs, salt, tømmer og tobak og forsyningskilden til den østrigske hær i østrig-tyrkiske krige.

Dronning Maria Theresa, efter lang insisteren fra den kroatisk diæt, restaurerede byerne Karlovac og Rijeka (Fiume) til det kroatisk kronland den 9. august 1776.

Maria Theresa var også ansvarlig for grundlæggelsen af Gymnasium Karlovac, og senere bekræftede kong Joseph II det som en fri by med et officielt charter i 1781.

Dette gjorde det muligt for borgerne at udvide byen og udnytte potentialet i at være ved krydset af stier fra de pannoniske sletter til Adriaterhavskysten. Byen blomstrede i det 18. og 19. århundrede med udviklingen af veje til havet og vandveje langs Kupa-floden.

Opførelsen af Zidani Most-Zagreb-Sisak jernbanelinjen i 1861 markerede imidlertid afslutningen på Karlovacs æra som et stort handels- og transportcenter.

I slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede var Karlovac en distriktshovedstad i Zagreb distriktet i Kongeriget Kroatien-Slavonien inden for det østrig-ungarske imperium.

Karlovac led skade under den kroatisk uafhængighedskrig (1991–1995).

De sydlige dele af byen befandt sig tæt på frontlinjerne mellem Republikken Kroatien og Republikken Serbisk Krajina, med beskydning ødelæggende kvarterer i Turanj, Kamensko, samt dele af Mekušje, Mala Švarča og Logorište.

Byens centrum, rådhuset og mange andre bygninger led også skade. Det var også stedet for Korana-brodrabene.

Karlovac City Museum har omdannet den gamle østrigske militærkaserne i Turanj til en museumsudstilling dedikeret til Karlovacs militærhistorie og især gennem de udstillede våben fra den kroatiske uafhængighedskrig. En billet til dette websted gælder også for Bymuseet, Galerija Vjekoslave Karas og Dubovac Castel.

Indtil begyndelsen af 2000'erne bestod Karlovacs hovedindustri af at brygge øl "Karlovačko", produceret af Karlovačka pivovara.

I 2007 var den hastigt voksende våbenproducent HS Produkt blevet byens største private arbejdsgiver.

HS Produkt er uden tvivl bedst kendt som designer og producent af HS2000 pistolen, der sælges i USA som Springfield Armory XD.

Den 22. oktober 2016 blev Kroatiens første ferskvandsakvarium, og det største i den del af Europa, ved navn *Aquatika* åbnet i Karlovac

Kroaterne kender Karlovac som *grad parkova* (parkens by) og *grad na četiri rijeke* (byen på fire floder) for sine mange grønne områder og fire floder, hvoraf **Mrežnica**, **Korana** og **Kupa** flyder gennem bebyggede områder, og **Dobra** ligger et par kilometer uden for byens centrum.

En dokumentarfilm lavet af Dušan Vukotić i 1979 i anledning af 400-året for grundlæggelsen af byen spiller meget på dette tema og viser billeder af glade badegæster på Koranens Fogina-strand i byens centrum.

Et af de sjældnere træer, der findes i parkerne, er *Ginkgo biloba*, som lokale folkeskolebørn tager ud for at se som en del af deres klasser om natur og samfund. De fleste af parkerne er plantet i de tidligere skyttegrave gravet omkring det gamle militærfort, der engang var fyldt med vand som et ekstra lag af beskyttelse mod de plyndrende osmanniske hære. En del af byens centrum bevarer navnet Šanac ('grøften') efter de gamle grøfter, der bevarer den gamle sekskantede form af det historiske centrum.

Ifølge folketællingen i 2011 havde Karlovac kommune i alt 55.705 indbyggere. 49.140 af dens borgere var kroater (88,21%), 4.460 var serbere (8,01%), 250 var bosniakker (0,45%), 237 var albanere (0,43%), 72 var etniske makedonere (0,13%), 49 var montenegrinere (0,09%), og resten var andre etniciteter.

Meget af befolkningen i Karlovac har ændret sig siden begyndelsen af den kroatiske uafhængighedskrig 1991-95, hvor mange familier af kroatiske serbere flygtede og blev erstattet af mennesker, der selv blev fordrevet fra dele af Kroatien, der blev holdt af oprørsberbere under krigen samt af familier til bosniske kroater, der begyndte at ankomme under krigen.

Migrationsudstrømningen var hovedsagelig mod Serbien, Republika Srpska-enheden i Bosnien-Hercegovina og til lande i Vesteuropa, Nordamerika og Australien.

Byen Ogulin

Ogulin er en by i det nordvestlige Karlovac Amt.

Byen har en befolkning på 7.389 (2021) (det var 8.216 i 2011) og en samlet kommunal befolkning på 12.251 (2021).

Ogulin er kendt for sit historiske stenslot, kendt som Kula, og det nærliggende bjerg **Klek**.

Der er flere foreslåede etymologier for navnet Ogulin. For det første, at de omkringliggende skove skulle ryddes for et bedre forsvar af byen, så Ogulin fik sit navn på grund af det resulterende nøgne område omkring det.

Der var mange lindetræer langs vejen fra Ogulin mod Oštarije, og folk plejede at skrælle barken for at få bas.

Det foreslås, at Ogulin fik sit navn fra verbet at skrælle. Ingen af forslagene er historisk bekræftet.

Ogulins historie går tilbage til det femtende århundrede, da den kæmpede mod de osmanniske tyrkere.

Den nøjagtige timing af bygningen af Ogulin-tårnet er ikke fastlagt. Et dokument udstedt af Bernardin Frankopan i hans by Modruš omkring 1500 e.Kr. markerede imidlertid grænserne for nyt slot mellem Modruš og Vitunj, og dette er samtidig den første historiske omtale af Ogulin.

Ogulin er kendt for legenden om Đula (også Zuleika eller Zula), der kastede sig i afgrunden ved floden Dobra på grund af en ulykkelig kærlighedsaffære.

I det sekstende århundrede blev det en militær højborg mod osmannerne.

I en kort periode, mellem 1809 og 1813, var Ogulin en del af de illyriske provinser.

Indtil 1918 var Ogulin en del af det østrigske monarki (Kongeriget Kroatien-Slavonien, Modruš-Rijeka Amt, efter kompromiset i 1867), i den kroatiske militære grænse.

Det blev administreret af *Oguliner Grenz-Infanterie-Regiment N°III* før 1881.

Byen Ogulin ligger i centrum af det kroatiske fastland, mellem Zagreb og Rijeka.

Det blev grundlagt i en stor dal dannet af to floder [Dobra](#) og [Zagorska Mrežnica](#).

Dette er en slags overgangsmikroregion, der grænser op til de større regioner i Kroatien - [Gorski Kotar](#), [Lika](#), [Kordun](#) og Gornje [Pokuplje](#).

Ogulin-Modruš-dalen er den nordlige del af [Ogulin-Plaški-dalen](#), som slutter mod syd, hvor Modruš-bakkerne passerer ind i det næststørste felt i området under [Kapela-Plaški Polje](#).

Dette omfatter en afsluttet geografisk hel grænse på den vestlige side af bjergmassivet [Velika Kapela](#) domineret af [Klek](#) (1181 m).

Dens østlige kanter er omgivet af monteringerne af Krpel 511 m, Brezovica 565 m og Hum 863 m. Dalen passerer derefter til den kuperede domineres af Klekinja 504 m og Trojvrh 599 m.

Denne dal kaldes også Ogulins slette. Dette er den femte største karst dal i Kroatien (60 km²) og det ligger 320 meter over havets overflade. Dens langstrakte form ligger i retning nordvest-sydøst, og den er 16 km lang (Ogulin-Trojvrh) og 9 km bred (Desmerice-Skradnik).

Dobra-floden løber igennem og forsvinder i centrum af byen.

Cirka tre kilometer syd for byens centrum er en kunstig sø Sabljaci, dannet med det formål at akkumulere vand fra [Zagorska Mrežnica-floden](#) og for at generere elektricitet i vandkraftværket Gojak.

Søen er forbundet med byens anden kunstige sø, [søen Bukovnik](#), via en tunnel. Bukovnik-søen ligger cirka en kilometer væk fra sabljaci-søen og er forbundet med vandkraftværket Gojak også med en tunnel, cirka 10 km lang. Overfladen af søen Sabljaci er omkring 170 ha, hvilket gør den til den 11. største kroatiske sø sammenlignet med størrelse.

Søen indeholder mange slags fiskearter, og den bruges også til svømning og forskellige vandsport.

Sankt Kors kirkes sognekirke blev bygget i 1781 midt i byen, i kongen Tomislavs park. Indviet den 1. juni 179 afspejler det tidsånden med sit behagelige ydre udseende og rigdommen i forskellige skulpturelle dekorationer. Byen Ogulin fejrer den 14. september som festdagen for sin skytshelgen for at prise korset.

Bernardin Frankopan, søn af Stjepan og grundlæggeren af byen Ogulin, opførte Sankt Bernhards Kapel i det 16. århundrede både for adelsmænd og almindelige mennesker i slottet. Det er afsat til St Bernardin. Dette kapel var sognekirke fra 1521 til opførelsen af gaden Kors kirke i 1781. I dag er kun alteret bevaret.

Sankt Rocco Kapel blev bygget ved indgangen til byen i første halvdel af det 19. århundrede som en votivkirke mod kolera.

Frankopan Slot blev bygget mellem 1493 og 1500 over kløften ved floden Dobra - Đulas afgrund.

Grundlæggeren af byen var Bernardin Frankopan, en af de mægtigste mennesker i sin tid, og den feudale herre i Modruš, Plaški, Vitunj, Tounj, Zvečaj, Bosiljevo, Novigrad og Dubovac. Frankopanerne boede på slottet indtil 1533, da det blev overgivet til soldaterne i den militære grænse.

Det tilhører perioden med renæssanceslotte. Bymurene omgav gårdspladsen på tre sider, mens der på den fjerde var en tre-etagers bygning med tårne i siderne.

County Museum of Ogulin blev åbnet i juli 1967 i flere af Frankopan Castle haller, der blev renoveret og forberedt mellem 1960 og 1967. På tidspunktet for åbningen var det vært for en samling værker relateret til arbejderbevægelsen og [NOB](#), mens det i dag er vært for samlinger af forskellige slags: samling af stenmonumenter, samling af kroatisk uafhængighedskrig, etnografisk samling, minderummet for Ivana Brlić-Mažuranić (en berømt kroatisk eventyrforfatter), bjergbestigning, arkæologisk samling, celle nummer 6, og en udstilling af den akademiske maler Stjepan Galetić født i Ogulin.

Museet samler også genstande relateret til gamle håndværk og handler, gamle våben, gamle fotografier og samling af postkort og lykønskingskort.

I betragtning af at County Museum of Ogulin er det eneste museum i hele området mellem byerne Rijeka og Karlovac, er det den eneste institution, der arbejder på at bevare den værdifulde kulturelle og historiske arv i dette bredere område, og som sådan er dets opgave at indsamle, behandle, præsentere og offentliggøre de historiske og kulturelle værker, dokumenter og andre kunstneriske genstande fra Ogulin-området og dets tilstødende områder.

Kong Tomislav Monument blev rejst i 1925 til 1000-årsdagen for grundlæggelsen af det kroatiske kongerige. Det står i kongens tomislavs park, som blev planlagt og arrangeret i det 18. århundrede. Monumentet blev lavet efter design af den slovenske arkitekt Vitburg Meck og blev repareret i 1990.

Cesarovac-fontænen er også opført i parken. Det repræsenterer et mindesmærke for Ogulin-akvædukten og blev bygget af oberst Stevan Šuplikac fra Ogulin i 1847. Vand strømmede fra kilden gennem træer, som for nylig blev erstattet af leret, og i 1882 af jernrørene.

For Cesarovac kilde er forbundet og en legende. Vand strømmer ind i kilden, kommer fra en kilde placeret ved foden af bjerget Klek. På bjerget boede Klek en heks, så vandet er magisk.

Legenden siger, at kvinder, der drikker vandet fra kilderne, vil forblive evigt unge. Og mænd, der drikker vand fra kilden, vil blive fanget for evigt og forblive i byen, og blive forelsket i en kvinde fra Ogulin, og ved livets afslutning, forbliver at bo i Ogulin.

Byen Duga Resa

Duga Resa er en by i Karlovac Amt, Kroatien. Det ligger omkring 65 km sydvest for Zagreb og 100 km øst for Rijeka.

Den tidligste reference til Duga Resa er fra år 1380. Der er flere teorier om, hvordan den daværende landsby fik sit navn. Den ene er, at "resa" er en henvisning til byens folks folkedragter, en anden er, at den er opkaldt efter en indfødt plante, der vokser i området, både på land og i vandet.

Populære aktiviteter omfatter fiskeri, rafting, jagt, sejlsport, svømning, volleyball, fodbold og cykling.

De lokale kirker St. Antun i Duga Resa og St. Peters (Sveti Petar) går tilbage til det 14. århundrede.

Dens geografiske placering giver byen meget varme somre og meget kolde vintre.

Byen er kendt for sin bomuldsindustri.

Duga Resa, engang en landsby, en lille by, blev første gang nævnt i 1380.

Der er flere fortolkninger om oprindelsen af navnet Duga Resa:

- ifølge et navn var det baseret på ordet "frynse", der vises på nationaldragten
- andre binder navnets oprindelse til landplanten "frynser", som dette område var dækket af
- den tredje udfører navnet fra planten "frynser", der vokser i vand
- nogle knytter stedets navn til navnet på kroværten Reza, der havde en kro i Dugi Resa.

Med opførelsen af Karlovac-Rijeka jernbanelinjen gennem Duga Resa i 1873 begyndte den økonomiske udvikling af byen.

Byens historie går tilbage til middelalderen, og først med fremkomsten af bomuldsindustrien i 1884 blev den en industriby fra en lille landsby, der blev et kommunalt center i 1896, og i 1993 efter oprettelsen af en uafhængig og suveræn stat i Republikken Kroatien fik den status som en by.

Duga Resa er en lille by, der udviklede sig omkring en stor tekstilfabrik, men var også kendt af de gamle romere, der vidste, hvordan man genkender en førsteklases beliggenhed. Det ligger langs den roligere del af Mrežnica-floden, som bugner af lange blade af en slags græs (kaldet resa), hvorefter byen angiveligt fik sit navn.

Selv i dag er byens største aktiv Mrežnica, en krystalklar karstflod omgivet af smukke grønne banker, rig på travertinbarrierer og vandfald, der tilbyder vidunderlige hydromassagemuligheder i sommermånederne.

Turen langs floden er altid helbredende, og synet af refleksionen af Upper Mill på flodens overflade er også afspejlingen af den gamle visdom hos de mennesker, der byggede Duga Resa. Små både gemt under piletræerne, omgivet af åkander, svaner og de lange, bølgende tråde af flodgræs, fuldender billedet af byen, der taler om stilhed og sindsro.

Parken er fuld af mennesker, der slentrer, de gamle bygninger er en påmindelse om fortiden, og et øjeblik kan en lidt forvirret besøgende føle, at tiden er stoppet.

Du vil høre børnene lege, lyden af forretningsfolks skridt, der altid har travlt, og den nervøse lystfisker, hvis agn den kloge fisk lige har spist og efterladt krogen tom.

En gruppe vandrere på flodbredden er lige begyndt mod Vinica, de glæder sig til at bestige den 321 meter høje bakke, hvor de skal have en hjemmelavet bønnegryde til frokost.

I det lille Šoto-galleri samles nogle kreative malere bare, og i de lokale fitnesscentre træner unge bordtennis eller volleyball.

Ja, dette er en by med atleter og kunstnere, vandrere og lystfiskere, et perfekt sted for en aktiv ferie.

Om sommeren vil du nyde dig selv i den naturlige jacuzzi på stranden i Landsbyerne Galović Selo eller Mrežnički Brig, mens du om efteråret kan vælge en cykeltur langs travertinvandfaldene i floderne Mrežnica og Dobra.

Når byen er dækket af sne, er der ikke noget smukkere end synet af det frosne vandfald kombineret med duften af traditionel madlavning fra den nærliggende restaurant langs floden.

Byen Ozalj

Ozalj er en by beliggende nord for Karlovac og sydvest for Jastrebarsko, ved [Kupa-floden](#). Det er tæt på [Žumberak](#) i nord og grænsen til Slovenien i nordvest, men [Metlika](#) er den nærmeste slovenske by.

Byen blev bygget på en klippe over Kupa-floden, og den første omtale af den stammer fra 1244, som en fri kongelig by.

Byen mindes den 30. april som sin dag til minde om begivenheden i 1671, da Petar Zrinski og Fran Krsto Frankopan blev henrettet.

Byens skytshelgen er St. Vitus, hvis fest fejres den 15. juni.

Bosættelsen begyndte at udvikle sig under den gamle bydel, og byen Ozalj har i dag 7.932 indbyggere (2004), hvis medarbejdere er lige så engageret i aktiviteterne i de primære, sekundære og tertiære sektorer (ca. 30%) hver.

Ud af den samlede befolkning er hele 27% af de daglige migranter - for det meste i femten kilometer væk Karlovac, som der er en vej- og jernbaneforbindelse med.

Siden slutningen af det 14. århundrede (1398) har det været ejet af Frankopan, fra hvis hænder han passerede gennem familiebånd i 1550 under Zrinski-familien, som forblev ejer indtil 1671.

Det faktum, at Ozalj er bundet til Zrinski og Frankopans, illustreres også af, at det blev udpeget til byens dag den 30. april - som et minde om begivenheden i 1671, da to af de største kroatiske adelsmænd blev henrettet, hvilket desværre betød afslutningen på deres familiers rolle i kroatisk historie.

I dag har Ozalj også det grundlæggende for udvikling af turisme, især kulturelt, historisk og af udflugt karakter.

Takket være de maleriske omgivelser og det faktum, at den store maler Slava Raškaj blev født i byen, som var meget engageret i landskaberne i Ozalj-omgivelserne, er dette område meget velegnet til at organisere kunstkolonier, indenlandsk og international karakter.

Ud over badeområdet på Kupa er Ozalj-området også interessant, fordi det er en kombination af kuperet og lavland med et væld af naturlige og menneskeskabte potentialer.

Middelalderbyen Ozalj, der ligger på en kløft over [Kupa-floden](#), blev omdannet til et slot i det 18. århundrede.

I Ozalj blev et af de første vandkraftværker i Kroatien bygget på Kupa - i 1908 begyndte det at levere energi til industrianlæg, men tjente ikke udviklingen af Ozalj-industrien, men Karlovac-industrien. Neo-renæssance vandkraftværk bygning er et kulturelt monument

I dag er bymuseet placeret i Ozalj, og det er også sæde for Det Åbne Universitet i Ivan Belostenac. Museet har også en etno-park, et par hundrede meter fra byens centrum.

Byen Slunj

Slunj er en by i den bjergrige del af det centrale Kroatien, beliggende langs den vigtige nord-syd rute til Adriaterhavet mellem Karlovac og Plitvice Lakes National Park, og på mødet mellem floderne Korana og Slunjčica .

Slunj har en befolkning på 1.674, med i alt 5.076 mennesker i kommunen (2011) og er det kulturelle og sociale centrum i regionen Kordun i nærheden af Bosnien-Hercegovina.

Administrativt er byen en del af Karlovac distriktet. Slunj er en underudviklet kommune, som statistisk set er klassificeret som det første kategoriområde af særlig statslig bekymring af Kroatiens regering.

En gammel befæstning af frankopanerne, bygget under krigen mod tyrkerne, blev Slovin først nævnt i det 12. århundrede.

Det gamle fort var ejet af frankopan familien siden det 15. århundrede, sammen med et gammelt franciskanerkloster fra samme periode.

Senere er denne by blevet kaldt Slunj.

I det 16. århundrede blev byen hærget af de osmanniske krige og omdannet til en militær forpost for den kroatiske militære grænse, men i slutningen af det 17. århundrede blev bosættelsen genopbygget til Slunj, som den eksisterer i dag.

Slottet er blevet udviklet til en fæstning og fungerede som hovedkvarter for den kommanderende general i dette område. Efter Sistova-traktaten i 1791 begyndte folk i stigende grad at bosætte sig i dette område.

I den korte franske regeringsperiode fra 1809 til 1813 oplevede Slunj et økonomisk boom, da gader, lagerfaciliteter og møller blev bygget, og da vinmarker og morbærtræer blev plantet. På dette tidspunkt er det kroatiske sprog blevet det officielle sprog i landet. Bopælen for den tidligere guvernørgeneral i de franske illyriske provinser, marskal Auguste de Marmont, eksisterer stadig.

Byen Slunj blev første gang nævnt i et skriftligt dokument af krønikeskriveren Johann Weikhard von Valvasor, der rapporterede om den befæstede by Slunj, en bro og en mølle i 1689.

Den første illustration af møllerne i Rastoke går tilbage fra 1789.

Det var en kobbergravering, der er blevet tilføjet til en beskrivelse af Belsazar Hacquet.

I slutningen af det 19. århundrede skrev Stjepan Širola følgende om dette sted: *"Omgivelserne i Slunj er ligefrem romantiske. De er kronet af de storslåede vandfald i Slunjčica-floden, hvor med selv ikke åbenhjertige naturelskere vil blive betaget. Faktisk repræsenterer Slunj med sine romantiske omgivelser og sølvvandfaldene i Slunjčica en sand naturperle, der forbløffer selv for udlændinge."*

Indtil 1918 var Slunj en del af det østrigske monarki (Kongeriget Kroatien-Slavonien, Modruš-Rijeka Amt, efter kompromiset i 1867), i den kroatiske militære grænse.

Det blev administreret af *SZLUINER Grenz-Infanterie-Regiment N°IV* før 1881.

Slunj blev en distriktshovedstad i Modruš-Rijeka Amt i kongeriget.

Cazin-opstanden i 1950, et væbnet anti-statsoprør af bønder, der hovedsagelig ramte de bosniske byer Cazin og Velika Kladuša, ramte også Slunj i mindre grad.

Alle byerne var en del af det kommunistiske Jugoslavien på det tidspunkt.

Bønder gjorde oprør mod den jugoslaviske regerings tvungne kollektivisering og kollektive gårde på landmændene i sit land.

Efter en tørke i 1949 var bønderne i Jugoslavien ude af stand til at opfylde urealistiske kvoter fastsat af deres regering og blev straffet. Oprøret, der fulgte tørken, resulterede i drab og forfølgelse af dem, der organiserede opstanden, men også mange uskyldige civile. Det var det eneste bondeoprør i den kolde krigs Europas historie.

I 1963 udgav den østrigske forfatter Heimito von Doderer *romanen Slunjs vandfald*, som indeholder en klimakssekvens, der foregår i denne lokalitet.

I løbet af det 20. århundrede blev der udført videnskabelige forskningsundersøgelser i Slunj-området og især dets Rastoke-distrikt. I løbet af det 19. århundrede og i begyndelsen af det 20. århundrede har Rastoke været centrum for det sociale liv i denne region.

Med udviklingen af den elektriske mølle og massiv udvandring efter Anden Verdenskrig er møllernes økonomiske betydning i Rastoke faldet drastisk.

Slunj er berømt for sine små vandfald og de velbevarede majsmøller (der går tilbage til det 18. århundrede) i den maleriske nedre del af byen, kaldet Rastoke (med henvisning til flodernes forgrening).

Ved Slunj løber Slunjčica-floden (også kaldet "Slušnica" af lokalbefolkningen) over flere vandfald og kaskader ind i Korana-floden. Her er også placeringen af de 22 vandmøller i Rastoke.